

пет, някои десет, пък някои само по два лева и така, докато се стъмни – до около осем-девет часа. После по-възрастните се прибираха. Оставаха момичетата и ергените. Започваха забавите за младежите. Танцувахме до среднощ. На втория, третия, четвъртия ден все същото – танци, глъч и веселие. Така прекарвахме целия Гергьовден, докато си изяхме агнетата и баклавите.

Четири дни хорото се водеше от жените, но на петия ден, това е на девети май, женските хора към четири-пет часа свършваха и започваха мъжките хора. Всички мъже, които са там, се хващаха на хорото. Когато мъжете играеха, жените нямаша право да се хващат. А мъжкото хоро беше много хубаво. Имаше си един ръководител, който го водеше, и той, каквото кажеше на мъжете, те това правеха. Имаше и един на опашката. Той направляваше – също имаше важна функция. Музиката отговаряше на тяхната игра. Например започваха да тичат, тогава биеше тъпанът по определен начин. След това започваше тежката игра с клякане, ставане и пляскане с ръце. Така обикаляха целия площад. После пак тичаха по ритъма на тъпана и хорото продължаваха на колене – тогава музиката беше друга. После пак започваха с тичане да обикалят площада. Хорото продължаваше с подскачане. Беше много интересно. Мъжете са тези, които изпращаха Гергьовден.

И ето че идваше Гергьовден – ром на черен кон с бели дрехи. Сега вече беше на черен кон, но на първия ден беше дошъл на бял кон с бели дрехи. Идваше отдалече, отгоре, и започваше да обикаля площада с коня си. Разхождаше се, колкото се разхождаше. Първо мъжете, а после вече и жените, всички се хващаха да играят за последно. Мъжете играеха по средата, а жените – отстрани. Когато изпращахме Гергьовден, и жените, и мъжете бяхме заедно – с песни, ключеци и музика. Удряхме се по челата (такъв ни е обичаят) и казвахме: “Айде, Гергьовден си отиде! Айде, замина си Гергьовден!” Или: “Тази година си отиде, догодина пак ще дойде”.

мартифал – собствен знак

баданарка – бояджийски инструмент

сайбия – собственик